

လုံးချင်းဝတ္ထုပေါ်

သင်မြတ်နိုး

ကမ္ဘာမတူတဲ့ချစ်သူ

အခန်း (၁)

နာမည်က မိုးစက်ပွင့် ...

ဒါပေမဲ့ ...

အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်အေးတင်ရဲ့ မြေးတစ်ယောက်အဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ ။

မိဘတွေကိုတော့ သိခွင့်မရှိခဲ့။

“မြေး မိဘတွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ဘယ်တော့မှ မေးခွင့်မရှိဘူး နော် မိုးစက်ပွင့် ...”

ဘွားအေးက သူမအား မိုးစက်ပွင့်ဟု ပဲ အမြဲတမ်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲတတ်သည်။ ။

အိမ်ဖော်မကြီးရဲ့ မြေးနာမည်က မိုးစက်ပွင့်ဆိုတော့ ရယ်မောနောက်ပြောင်ချင်စရာတစ်ခု ဖြစ်တော့၏။

“မိုးစက်ပွင့်”

“ရှင် ...”

“ညည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဘွားအေးရဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ညည်းဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အဆုံးသတ်မသွားစေရဘူး”

ဘွားအေးကတော့ သူမအား အစေအပါးတစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲဆက်လက်ရပ်တည်သွား မှာ ကို မလိုလားနိုင်ပေ။

“ငယ်စဉ်က သူများ အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ မိုးစက်ပွင့်က ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အရှင်သခင်မ တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ မြေးဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ၊ မြေးဘဝမှာ အင်အားတွေပြည့် နေအောင် ဘွားအေး လေ့ကျင့်ပေးမယ် . . .”

ဘွားအေးက အိမ်မှုကိစ္စတွေထက် ပညာရေးကိုသာ မိုးစက်ပွင့်သင်ကြားလေ့ကျင့်နေခဲ့ရသည် ။

မိုးစက်ပွင့် လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေကို ဘွားအေး ဒိုင်ခံလုပ်ခဲ့၏။

“ရှင့်မြေးကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးမျှပြီး ခိုင်းသင့်တယ်၊ မအေးတင်ညည်း အသက်ကြီးပြီနော် . . .”

အိမ်ရှင် ဒေါ်မမနှင်းကတော့ မိုးစက်ပွင့်အား မလိုလားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ကာ အမြဲတမ်း နှိမ့်ချဆက်ဆံချင်သည် ။

“ကျွန်မမြေးကို ကျွန်မလိုဘဝမျိုးမှာ တော့ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဘူး မမနှင်း၊ အလုပ်က ထွက်ဆိုလည်း ထွက်မယ်”

ဘွားအေး အလုပ်ကထွက်သွားမှာ တော့ ဒေါ်မမနှင်း အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည် ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူမနှင့်ပတ်သက်တာတွေ ဘယ်တော့မှ ပြောဆိုကန့်ကွက်ခြင်း မရှိတော့။

ကျေနပ်ပုံတော့မရ။

ဘွားအေး လစ်လျှင်လစ်သလို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။ ။

“မမနှင်းဆိုတဲ့ မိန်းမက စိတ်ပုပ်တယ် မိုးစက်ပွင့်၊ မြေးလေး သူနဲ့ ဝေးအောင်နေ”

သူမနှင့် ဘွားအေးက တိုက်ကြီးရဲ့ အနောက်ကျကျမှာ ဆောက်ထား တဲ့ အစေခံ တန်းလျားမှာ နေထိုင်ကြရသည်။ ။

ထမင်းနှင့်ဟင်းကိုတော့ ဘွားအေးက ချက်ပြုတ်ပြီး ယူဆောင်ကျွေး တတ်၏။

“အိမ်ကြီးထဲမှာ သူတို့ စားပြီးသား အကြွင်းအကျန် မုန့်တွေစားသော က်စရာတွေတော့ ရှိတယ်မြေး၊ ဖွားအေးက တမင်ယူမကျွေးတာ၊ အကြွ င်းအကျန်စားရတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝထက် ဘာမှ မစားရတာက ဂုဏ်ရှိတယ် မိုးစက်ပွင့်...”

ဖွားအေးက မရှိသွေးကြီးနှင့် မာန်မာနတွေနှင့် သူမအား လေ့ကျင့် ပေးကာ ကြီးပြင်းလာစေခဲ့သည်။ ။

အိမ်မှုကိစ္စတွေအားလုံးကို ဖွားအေးတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံလုပ်စေ ခဲ့သည်။ ။

“မိုးစက်ပွင့်လည်း ဝိုင်းကူပြီး လုပ်ပေးပါရစေဦး၊ ဖွားအေးလဲ အသ က်ကြီးပြီလေ၊ ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်”

“မလုပ်ရဘူး မိုးစက်ပွင့်၊ ညည်းစိတ်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်ထားစမ်းပါ . . . ညည်း သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝကို ရပ်တည်သွား စေချင်လို့ ပါ”

ဖွားအေးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနှင့် သံယောဇဉ်တွေက ကြီးမားလွန်း သည်။ ။

မိုးစက်ပွင့်က ဖွားအေးကို ကူညီချင်ပေမယ့် လက်မခံ။

ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆန်နေတော့သည်။

“မြေးလေးက အရမ်းချောတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် တော်ကောက်ခံရမယ့် မိန်းကလေးပဲ”

“တော်ကောက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဖွား...”

“တစ်နေ့တော့ မြေးလေး နားလည်လာမှာ ပါ”

ဖွားအေးက သူမနှင့်ပတ်သက်တာတွေ လုံးဝ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည်။

မိဘတွေအကြောင်း လုံးဝမေးမြန်းစုံစမ်းခွင့် မရှိ။

ပြောလည်း မပြောပေ။

“ဖွားအေး...”

“ပြော...”

“မိုးစက်ပွင့်ကို ဖွားအေးက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တာ ဖွားမှာ သင်ပေးနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံ ရှိလို့ လား”

ဖွားအေး မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တောက်ပစွာ ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်သည်။

“ညည်းသိပ်ပြီး အမေးအမြန်းထူတာပဲ မိုးစက်ပွင့်၊ အရေးကြီးတာက ညည်းပညာကို ကြိုးစားဖို့ ပဲ၊ ဖွားအေး မျက်စိမမှီ တံခင် မြေးဘဝလေး အေးချမ်းနေတာ ဖွားမြင်ပါရစေ”

မိုးစက်ပွင့်ကလည်း ဖွားအေးဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝစေခဲ့သည်။

ပညာကြိုးစား၏။

ဖွားအေး သွင်းတဲ့ ပုံစံခွက်ထဲသို့ တစ်ထပ်တည်း ဝင်သွားခဲ့သည် ။

အိမ်ဖော်မကြီးရဲ့ မြေး။

မာနကြီးသည် ။

လူန္ဒေသိက္ခာ ကြီးမားလွန်းစွာဖြင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြီးပြင်းစေ၏။

အခုဆိုရင် ...

မိုးစက်ပွင့် တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးများ စွာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည် ။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရဆုံးက ဖွားအေးပဲ ဖြစ်၏။

သူမ အောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့က ဖွားအေး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတဲ့ အထိ ဝမ်းသာပီတိတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ခက်တာက ...

သူမ ကျောင်းစရိတ်အတွက်ပင်။

“ဖွားအေး ...”

“ပြော ...”

“မိုး ကျောင်းစရိတ်အတွက် ဘယ်ကရမလဲ၊ သမီးဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ UFL English တက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ”

ဖွားအေးက အပြုံးမပျက်ဘဲ ရှိသည် ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မိုးစက်ပွင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည် ။

စဉ်းစားကြည့်လေ ...

ဖွားအေးလခ စုဆောင်းထားတာပဲထား။

ကျောင်းဆက်တက်ရမည့်နှစ်က မလွယ်ပေ။

“မိုး သိရသလောက် တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကုန်ကျငွေက
မနည်းဘူးနော်ဖွား . . . နှစ်က အကြာကြီးတက်ရမှာ ”

အိမ်ကြီးရှင် ဒေါ်မမနှင်းကလည်း သိပ်ကြည်လင်တာ မဟုတ်။

အဖက်မတန်သလို နေသည် ။

သူမ ရှိနေတာပင် မလိုလားပေ။

ဒေါ်မမနှင်းတွင် သူမထက်ကြီးသော သားတစ်ယောက်ရှိနေသည် ။

သားအား သူမနှင့်နီးစပ်မှာ စိုး၍ မိုးစက်ပွင့်တို့ မြေးအဖွားနေသည့်
အစေခံတန်းလျားသို့ သွားမလည်ပတ်စေရန် တားမြစ်ထားသည် ။

သူမသားကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ လာလည်သည် ။

“ကျွန်မသား လည်လည်တဲ့ အခါကျရင် ဒေါ်အေးတင်မြေးကို အခန်း
ထဲကနေ မထွက်စေနဲ့ . . .”

ဒေါ်မမနှင်းက အမိန့်ပေးထားခဲ့သည် ။

ဖွားအေးကလည်း မာနကြီး၏။

မိုးစက်ပွင့်ကို ဘယ်တော့မှ အခန်းထဲမှ မထွက်စေခဲ့ရ။

“တစ်နေ့ကျရင် ဒင်းတို့ သားထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
သည်းရွေးချယ် လက်ထပ်ရမယ်”

ဖွားအေးက မာနတကြီးနှင့် ပြောဆိုနေတတ်သည် ။

“ဖွားအေးမှာ သမီးကိုမွေးစားမယ့် လူတစ်ယောက်ရှိတယ် မိုးစက်ပွ

င့် . . .”

“ရှင် . . .”

သူမ တအံ့တဩနှင့် ဖွားအေးအား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဖွားအေး စကားတွေကို သူမ နားကြားလွဲသွားတာလားဟု ထင်မိ၏။

“သမီးကို မွေးစားမယ့်သူရှိနေတယ် ဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်တယ် မြေး . . . သူက အရမ်းချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊
အသက်အရွယ်ကတော့ လူလတ်ပိုင်းလောက်ပေါ့ကွယ်”

“ရှင် . . .”

အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩသွားရတော့သည်။ ။

ဖွားအေးကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း ပြုံးနေ၏။

“မိုးစက်ပွင့်”

“ရှင် . . .”

“မြေးဟာ မကြာခင် လူတကာမော်ကြည့်ရတဲ့ ရွှေအိမ်စံအရှင်သခင်
မလေး ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟင် . . .”

ဖွားအေးပြောနေတာတွေကို သူမ နားမလည်နိုင်သဖြင့် ငေးကြောင်
စွာ ကြည့်မိနေ၏။

“သမီးကို မွေးစားမယ့် မောင်စစ်မှူးပိုင်က အရမ်းချစ်သာတယ်၊ မိဘ
တွေက မကြာခင်ကမှ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်၊ သမီးလိုပဲ
တစ်ကောင်ကြွက်”

ဒီလူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။

သဘောရော ကောင်းပါ့မလား။

စစ်မှားပိုင်းတဲ့ ။

“အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ အမဆိုလို့ ယင်မတောင် မသန်းဘူးသေးတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ မိုးစက်ပွင့် . . .”

ဖွားအေးစကားရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေကို သူမ နားလည်မိနေသလိုလိုပင်။

အပြီးတွေက ရွန်းလဲ့တောက်ပစွာ ချိုရီနေသည် ။

“ဖွား . . .”

“နေဦး . . . ညည်းသိချင်တာတွေကို ကျုပ်ပြောပြမယ် မိုးစက်ပွင့်”

ဖွားက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် သူမကိုပြောသည် ။

စိတ်တော့ ညစ်သွားသလိုပဲ။

သူမက မာနရှိသည် ။

ဖွားပဲ မာနရှိရမယ်တဲ့ ။

မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးမားစွာနဲ့ ကိုယ့်တန်ဖိုးကို အမြင့်ဆုံးတင်ထားနိုင်ရမယ် တဲ့ ။

“မောင်စစ်မှားပိုင်က ညည်းလေးကို စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့ နေ့ကမှ စတွေ့တာတဲ့ ”

“ရှင် . . .”

“ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ညည်းအကြောင်းတွေ သိတာ

တဲ့ ”

“ဖွားနဲ့ က . . .”

“ကျုပ် ဈေးသွားဝယ်တော့ မောင်စစ်မှူးပိုင်က ကျုပ်ကို လာဆက်သွယ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူက ညည်းပညာရေးအတွက် ထောက်ပံ့ပါရစေတဲ့ ”

“ဖွားက ချက်ချင်းကြီးပဲ လက်ခံလိုက်လားဟင်”

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မေးမိသည် ။

“လက်မခံသေးပါဘူး . . . ဖွားက ဝမ်းသာသွားတယ် မိုးစက်ပွင့် . . . မြေး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီမှာ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ ဖွားမြေးနေခဲ့ရတာပဲ”

အိမ်ကြီးရှင်တွေက တိုက်ကြီးပေါ်တက်ခွင့်မပေး။

“ဖွားမြေးကို ဒင်းတို့ ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်တာ”

“ဖွား စိတ်ကူးယဉ်နေတာပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ဖွားစဉ်းစားပါဦး . . .”

“သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ တဲ့ ၊ မြေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မောင်စစ်မှူးပိုင်က မြေးကို မြင်မြင်ချင်း တန်းတန်းစွဲဖြစ်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ . . . ဖွားတို့ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်လုံး သူတိုက်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း လာနေပါတဲ့ ”

“ဟင် . . .”

“မဟင်နဲ့ လေ . . . ဖွားကတော့ လက်ခံမယ်၊ မြေးရဲ့ ပညာရေးအတွက်ရော ၊ အနာဂတ်သာယာရေးအတွက်ရော . . .”

“မိုးက အိမ်ဖော်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မြေးပါအဖွား၊ သူက မြေးကို အထင်ကြီးမှာ တဲ့ လား”

“အဲဒါတော့ ဖွားတို့ စောင့်ကြည့်မှာ ပေါ့၊ ကောင်လေးက မဆိုးပါဘူး၊ ဖွားအပေါ် တရိုတသေ ဆက်ဆံပါတယ်”

သူမဘဝအတွက် အနာဂတ်လှပရေးထက် လောလောဆယ် ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာ ယောက်ျား တစ်ယောက်အိမ် သွားနေရမယ့် အဖြစ်တွေကို သူမ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

အရှက်သိက္ခာမဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟု တွေးနေမိ၏။

“မြေး သဘောမတူဘူး”

ဖွားအေးရဲ့ ဝင်းလက်နေတဲ့ မျက်နှာက မှိုငြင်းညှို့သွားတော့သည်။

အိုစာသွား၏။

“ဖွား အသက်ကြီးလာလို့ ကျုပ်ဆန္ဒတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်တာ လား မိုးစက်ပွင့်”

ဖွားလေသံတွေက သူမတစ်သက် ဒီလောက်အထိ တင်းမာခက်ထန် သွားတာ မတွေ့မမြင်ခဲ့ဘူးလေ။

ဆတ်ခနဲ ကြည့်သည်။

“ညည်း လက်ခံရမယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင် ကျုပ်ဘယ်လို ပညာသင်ရမလဲ၊ ကျုပ် တွေ့မြင်ချင်တဲ့ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမလဲ”

ဖွားစကားတွေကို ဆန့်ကျင်ပြောဆိုရန် ရုတ်တရက် ခက်သွားရသည်

။

“မိုးစက်ပွင့် . . .”

ညှို့မှိုင်းရင့်ရော်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက အသနားခံခြင်းတွေလည်း ရောစွက်နေသည် ဟု ထင်မိသည်။ ။

“ညည်း လက်ခံရမယ်၊ သူက ညည်းကိုမွေးစားမယ့်သဘောပါ။ ပညာဆုံးခန်းတိုင်တဲ့ အထိ ထောက်ပံ့သွားမှာ ပါ။ မမနှင်းကပြောတယ်၊ သူ့သားပြန်လာတော့မှာ မို့လို့ မိုးစက်ပွင့်ကို ဘော်ဒါဆောင်မှာ ထားပါတဲ့ ”

“ဟင်”

“ကြောင်အိုတော့ ကြွက်မလေးတော့ဘူးပေါ့ မိုးစက်ပွင့်၊ ဖွားက အသက်ကြီးနေပြီ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး . . . ကျုပ်မရှိလဲ ဒင်းတို့ အရေးမကြီးတော့တာပဲလေ . . .”

အရင်ကတော့ ဖွားကို ငယ်မွေးခြံပေါက်၊ သစ္စာရှိတဲ့ လူယုံအဖြစ် လက်သပ်မွေးထားခဲ့တာလည်း ပါသည်။ ။

တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည် ဟု ပြော၏။

“မမနှင်းက အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ မိုးစက်ပွင့် . . . လောဘရမ္မက်လဲကြီးတယ်”

“ဖွား”

“ပြော”

“မိုး . . . မိဘတွေရော . . .”

“တိတ်စမ်း . . . ညည်းမိဘတွေ သေပြီလို့ ကျုပ်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ဘာမှ ဆက်မမေးနဲ့ တော့”

ဖွား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ ကိုတော့ သူမ လုံးဝမလိုလားမိ။

အသက်အရွယ် ရနေပြီပဲ။

သူမဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကျိုးရုန်းအလုပ်လုပ်ကာ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သော ဖွားရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုတော့ မလွဲမသွေ သူမ ပေးစွမ်းရမည်ဖြစ်သည်။ ။

“မိုးစက်ပွင့်”

“ရှင် . . .”

“ဖွားတို့ မြေးအဖွား နားခိုရာ အရိပ်မဲ့နေပြီ၊ မမနှင်းက မလိုလားတော့ဘူး၊ ကျုပ်က ဒင်းတို့ ထက်သာတဲ့ လူတွေ့လို့ အရမ်းဝမ်းသာ ကျေနပ်နေတာလေ”

ဖွားဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်နိုင်တဲ့ အင်အားတွေ မဲ့သွားတော့သည်။ ။

“ညည်း လက်ခံပါ။”

သူ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ။

“ဘဝအတွက် အရှက်သိက္ခာကို ရင်းရတာပဲဟာ၊ ရင်းရကျိုးနပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရင်းရလိမ့်မယ် မိုးစက်ပွင့် . . .”

ဖွားအေးသည် တစ်ခါတရံတော့လည်း ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းသော အယူအဆတွေနှင့် ပြုမူဆောင်ရွက်တတ်သည်။ ။

ဥပမာဆိုရင် . . .

သူမအား အိမ်ဖော်မကြီး မြေးကို အိမ်ဖော်မလေးဖြစ်မလာစေရန် ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်ပစ်တာမျိုး။

နောက် . . .

အတိတ်နိမိတ်ယူပြီး အကြွင်းအကျန်တွေ မစားစေခဲ့တာမျိုး။

ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်စေရန် လမ်းပြညွှန်ကြား
ပေးတတ်တာမျိုးတွေ ဖြစ်သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

မမနှင်းကို ဒေါ်အေးတင် ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုမတ်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက သစ္စာရှိ လူယုံတော်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် မမနှင်းကို ရိုကျိုးစွာ ဆက်ဆံစရာမလိုတော့ဘူး။

“ကျုပ်တို့ မြေးအဖွား အိမ်ပြောင်းတော့မယ် မမနှင်း”

“ကောင်းတယ် . . . ဒေါ်အေးတင်၊ ရှင့်အနေနဲ့ မမနှင်းမိဘတွေရဲ့ မျက်နှာထောက်ထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

“ရှင့်မြေးက ရုပ်ရည်လေးရှိတော့ လင်ကောင်းသားကောင်းရမှာ ပါ။ ရှင်လဲ အသက်ကြီးပြီ။ သူ့ကို ယောက်ျားသာပေးစားလိုက်”

မိမိတို့ မြေးအဖွား ဘယ်ကိုပြောင်းမယ်၊ ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာ မမနှင်း မသိသေးဘဲ နှိမ်ချစကားတွေ ပြောနေသည်။ ။

“မမနှင်း . . .”

“ဘာလဲ ဒေါ်အေးတင်”

“ကျုပ်မြေးလေးက ဘယ်သူ့သွေးလဲဆိုတာ ညည်းသိတယ်နော်”

“ရှင်ကြီး ကတိအတိုင်း ဟိုဟာမလေးကို လုံးဝမပြောလိုက်နဲ့ နော်”

ဒေါ်မမနှင်း အကြောက်ဆုံးက မိုးစက်ပွင့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒေါ်အေးတင် အတိတ်အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်မှာ ကိုပဲဖြစ်သည်။ ။

“ကိုကျော်စံလည်း မကြာခင် နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာတော့မယ် ဒေါ်အေးတင် ... သူ့သမီး သေပြီလို့ ပြောထားတာ”

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကမှ ကိုကျော်စံ နိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ။

မမနှင်းက သားသံယောဇဉ်နှင့် မလိုက်။

“ရှင်ကြီး မမနှင်းတို့ မိဘတွေ မျက်နှာထောက်ထားပြီး သစ္စာရှိပါ ...”

“စိတ်ချပါ မမနှင်း ... ကျုပ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း ကတိအတိုင်း သစ္စာရှိခဲ့တာပဲဟာ”

ဒေါ်အေးတင်ကတော့ မမနှင်းတို့ အပေါ် သစ္စာရှိပါရဲ့။ ။

စိတ်ပူနေမိသည်။ ။

ကိုကျော်စံ ပြန်လာတော့မှာ ပဲ ဖြစ်၏။

ဘာပဲပြောပြော ...

မမနှင်းကြောင့်သာ သမီးဖြစ်သူ အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်အေးတင်ရဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ ထားတာ။

သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ။

မင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့ပေးထားပါ မမနှင်းဟု ပြောတတ်၏။

ဒီကောင်မလေးကြောင့် သားကို အဖွားအိမ်မှာ ထားသည်။ ။

အခုတော့ . . .

ကိုကျော်စံရော သားရော ပြန်လာနေကြတော့မည်။

မိုးစက်ပွင့်ကိုတော့ သားနှင့်အနီးအစပ် မခံနိုင်ပေ။

“ဒေါ်အေးတင် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ၊ မမနှင်းသားက
ရွှေမှုန်စားပြီးမွေးတာ၊ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးတာ”

မမနှင်းက အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

မပြောချင် . . .

ကျေးဇူးတရားတွေက ထောက်ထားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဒေါ်အေးတင်”

“ဟင် . . .”

“ရှင်တို့ ဘယ်မှာ နေမှာ လဲ”

“မမတို့ တိုက်ထက် သာမယ်ထင်တယ်”

“ဒီကောင်မလေးအပေါ် မမနှင်းတို့ ထက် သံယောဇဉ်မကြီးသင့်ပါ
ဘူး”

ဒေါ်အေးတင်ဘဝမှာ မိဘမဲ့၊ နားခိုရာ ကင်းမဲ့နေသောအချိန်တွင် မမ
နှင်းမိဘတွေက ခေါ်ယူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

မမနှင်းထက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးမည် ဖြစ်၏။

“သွားမယ် မမနှင်း . . .”

“ကျွန်မတို့ အပေါ်တော့ ရှင်သစ္စာရှိပါ”

“စိတ်ချပါ”

မမနှင်းအပေါ် စေတနာမဲ့ပေမယ့် မမနှင်း မိဘတွေကတော့ ကျေးဇူး
တရားတွေ ကြီးမားခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်အေးတင် ထောက်ထားနေ၍ သစ္စာရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

မိုးစက်ပွင့် . . .

အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိသည်။

မမနှင်းနှင့် မောင်ကျော်စံ လက်ထပ်တော့ မမနှင်းက သားတစ်
ယောက်အမေ မုဆိုးမ ဖြစ်၏။

မောင်ကျော်စံက လူပျို။

ဒါပေမဲ့ . . .

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်ငြိပြီး ထိုမိန်းက
လေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသွား တော့သည်။

မောင်ကျော်စံက ထိုမိန်းကလေးအား လက်ထပ်ယူပေမယ့် မိဘတွေ
က ဇွတ်အတင်းခွဲကာ မမနှင်းနှင့် လက်ထပ်ပေးကြ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီး ဆုံးသွား
သည်။

မောင်ကျော်စံက ထိုသမီးလေးအား မွေးချင်၏။

ဆွေမျိုးတွေနှင့် မမနှင်းက လက်မခံခဲ့ပေ။

စွန့်ပစ်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။

မောင်ကျော်စံက လက်မခံ။

မမနှင်းကိုပင် ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ကြိုးစားလာတော့သည်။ ။

မိုးစက်ပွင့်ကို မောင်ကျော်စံ ရှိနေစဉ်ကတော့ မမနှင်းက ဘာမှ မပြောရဲဘဲ ငွေကြေးကအစ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့၏။

မောင်ကျော်စံ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန်တွင် မမနှင်း က စေတနာ မရှိတော့ပေ။

သားကိုပင် မိုးစက်ပွင့်နှင့် နီးစပ်မှာ စိုး၍ အဝေးမှာ သွားထားသည်။ ။

မိုးစက်ပွင့် ဆယ့်တစ်နှစ် သမီးအရွယ်တွင် မောင်ကျော်စံအားသမီး လေး ဆုံးပြီဟု အကြောင်းကြားခဲ့၏။

ဒေါ်အေးတင်ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ထောက်ခံခိုင်းခဲ့သည်။ ။

မမနှင်းမိဘတွေကြောင့် မိမိလည်း ဟုတ်မှန်းကြောင်းပြောလိုက်ရ သည်။ ။

သမီးလေး မိုးစက်ပွင့် ဘဝပဲ။

ထိုအကြောင်းတွေကို သမီးလေး မိုးစက်ပွင့် လုံးဝမသိစေရ။

အိမ်ဖော်မကြီးရဲ့ မြေးတစ်ယောက်ဘဝနှင့် ဘဝကိုရှေ့ဆက်ရမည်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ဒေါ်အေးအေးတင်က မရှိဆင်းရဲသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာ မိုးစက်ပွင့်လေးအား သူများ အနှိမ်ခံဘဝမှ လွတ်မြောက်စေရန် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ။

အောင်မြင်ခဲ့၏။

မိုးစက်ပွင့်လေး ဘဝရဲ့ တောက်ပတော့မည်အချိန် ရောက်လာရသည်။ ။

မောင်စစ်မှူးပိုင်တဲ့ ။

ဒေါ်အေးတင် ဈေးဝယ်ပြီးအပြန်တွင် နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးက
မိမိအနားမှာ ထိုးရပ်ပြီး လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ။

“ဒေါ်လေးက မိုးစက်ပွင့်ရဲ့ အဖွားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်စစ်မှူးပိုင်ပါ”

တော်တော်လေး ချမ်းသာပုံရသည် ဟု ဒေါ်အေးတင် စဉ်းစားမိသည်

။

သမီးလေး ချစ်သူများ လား။

ပြောသံလည်း မကြားပါဘူး။

မိုးစက်ပွင့်က ပညာရေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။

“ဒေါ်လေး”

“ပြော . . .”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါရစေ”

ဒေါ်အေးတင်ကို သူနေထိုင်ရာခြံကြီးထဲ ခေါ်သွားသည် ။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ တိုက်ကြီးတစ်လုံးရဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲက ထိ
နင်းရက်စရာ မရှိအောင် ခမ်းနားနေ၏။

မမနှင်းတို့ ထက် ချမ်းသာတဲ့ လူတွေပဲ။

ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှ အိမ်နံရံတစ်ခုဆီသို့ ဆိုဖာထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်
စေသည် ။

“ထိုင်ပါ ဒေါ်လေး...”

မိမိအနေနှင့် ဘာမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အရောင်အသွေး လှပလွန်းသော ကောဇောအိအိကြီးတွေကို ခြေထောက်နှင့်နင်းရမှာ ပင် တွန့်နေမိ၏။

“ဒေါ်လေးအေး...”

မိမိနာမည်အား တရိုတသေခေါ်နေ၍ ဒေါ်အေးတင်ပင် အံ့ဩသွားမိသည်။

“ပြောပါ မောင်ရင်...”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးစက်ပွင့် ပညာရေးအတွက် တာဝန်ယူပေးချင်လို့ ပါ ဒေါ်လေးအေး...”

“ဟင်...”

မိုးစက်ပွင့်ကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ပင် သူတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။

“မိုးစက်ပွင့်ကို စတွေ့တည်းက ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ ဒေါ်လေး”

မိုးစက်ပွင့်ကို လေ့လာတော့ အိမ်ဖော်မကြီးရဲ့ မြေးတစ်ယောက်အဖြစ် သိလိုက်ရသည်။

“မောင်ရင်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲကွယ်”

“ဒေါ်လေးအေးနဲ့ မိုးစက်ပွင့် ကျွန်တော်နဲ့ လာနေဖို့ ပါပဲ”

“မြေးက သဘောတူလက်ခံပါ့မလား မောင်ရင်...”

မြေး မိုးစက်ပွင့်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အထောက်အပံ့ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ။

မိမိက ငယ်စဉ်လေးကတည်းကပင် မာန်မာနရှိစေရန် လေ့ကျင့်ပေးထားခဲ့၏။

မမနှင်းက အကြွင်းအကျန်တွေကျွေးပေမယ့် မိမိကမကျွေး။

မောင်ကျော်စံရှိစဉ်ကတော့ ငွေကြေး ပြည့်စုံစွာ ပေးခဲ့သည်။ ။

သမီးလေး မိုးစက်ပွင့်အား အဆင့်အတန်းရှိရှိ ထား၏။

နောက်ပိုင်း မတတ်နိုင်တော့။

မမနှင်းက သေဆုံးသွားပြီဟု ပြောလိုက်တဲ့ အချိန်တွင် ငွေကြေး ထောက်ပံ့မှု နည်းပါးသွားခြင်းကြောင့် မိုးစက်ပွင့် ဆင်းရဲသွားရသည်။ ။

မိမိကလည်း မမနှင်းဆန္ဒတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေ၏။

“မောင်ရင် . . .”

“ဟုတ် . . . ပြောပါ”

“မောင်ရင်က ကျုပ်မြေးမကို မွေးစားချင်တာလား”

လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိတာလားဟု မိမိ မမေးချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

“ကျွန်တော် ကူညီထောက်ပံ့ချင်တာပါ။ ဒေါ်လေးအေးတို့ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ယူဆလို့ ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျုပ်မြေးကို တိုင်ပင်ကြည့်တယ်”

“ဒေါ်လေး . . .”

“ပြော . . .”

“ဒေါ်လေးရဲ့ အမိန့်အာဏာနဲ့ မှ မိုးစက်ပွင့်က လက်ခံမယ်ထင်တယ်”

“အင်း . . . မြေးက မာနရှိတယ် မောင်ရင် . . . ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထောက်အပံ့ကို လက်ခံဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

မိုးစက်ပွင့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တန်ဖိုးတစ်ခုကို တင်ပေးလိုက်ရသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ထောက်ပံ့မှုက ဘာလဲ။

ရှင်းနေသည်။

လက်ထပ်ယူဖို့ ပါပဲ။

မောင်စစ်မှူးပိုင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“မိုးစက်ပွင့် လက်ခံလာအောင်တော့ ဒေါ်လေး တာဝန်ယူစေချင်တယ်”

“ကျုပ် အတင်းအကျပ်ပြောရမယ် ထင်တယ်ကွယ်”

မိုးစက်ပွင့်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကိစ္စအား လက်ခံမှာ မဟုတ်။

သေချာတာက ငြင်းဆန်မှာ ပဲ။

ပညာဆက်မသင်ဘဲ အလုပ်လေးတစ်ခုလုပ်ပြီး မြေးအဖွားနှစ်ယောက် သင့်တော်မည့် အိမ်လေးတစ်လုံး ငှားနေရန်ဖြစ်သည်။

“မိုး . . . ဆင်းရဲတာထက် သူများ အိမ်မှာ ကပ်မနေချင်ဘူး အဖွား”

မြေးရဲ့ စိတ်ကို သိနေသဖြင့် အဖြေပေးရခက်နေသည်။

“ကျုပ်စဉ်းစားမယ် မောင်ရင် . . . အရေးကြီးတာက သမီးလေး ပညာဆက်သင်ဖို့ ပါပဲကွယ်”

သမီးလေး မိုးစက်ပွင့် ပညာဆက်သင်ရေးကိုတော့ အတော်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရမည် သာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မမနှင်းက ခေါ်ပြော၏။

“မမနှင်း ယောက်ျားရော၊ သားပါ ပြန်လာနေကြတော့မယ် ဒေါ်အေးတင် . . . ရှင်ကြီး ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမနှင်း . . .”

“ကိုကျော်က သမီးသေပြီလို့ သိထားတော့ ဒေါ်အေးတင်တို့ ပဲ ဒီကနေ ထွက်သွားပါ”

“ဟင် . . .”

နေစရာမဲ့သဖြင့် ခိုကပ်နေရတဲ့ လူတွေ ဖြစ်ကြသည်။

မမနှင်းကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်၏။

မွေးစားမိဘသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရသော မမနှင်းမိဘတွေမျက်နှာထောက်ထားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

“အတော်ပဲ မမနှင်း . . . ငါတို့ မြေးအဖွားအတွက် နားခိုရာရပါပြီ”

“ဘယ်မှာ လဲဟင်”

“လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်မပြောချင်သေးဘူး မမနှင်း”

ဒေါ်အေးတင်အတွက်ကတော့ မောင်စစ်မှူးပိုင်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို လက်ခံရတော့မည် အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မမနှင်းက လက်မခံတော့တာပဲ။

သမီးလေး မိုးစက်ပွင့်ကို အခြေအနေတွေအားလုံး ဖွင့်ပြောရ၏။

“ဒေါ်မမနှင်း မိုးစက်ပွင့်အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ မုန်းတီး နေရတာလဲ”

ဒေါ်အေးတင် မကျေမနပ်မေးသည် ။

“မမနှင်းရဲ့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့်ပဲလေ”

မမနှင်းယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်နေသော မိန်းကလေးဖြစ်တာတော့ မိုးစက်ပွင့် လုံးဝ မသိစေခဲ့ရပေ။

မောင်ကျော်စံက သမီးလေးအရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်တွင် အဖြစ် မှန်တွေကို ဖွင့်ပြောပြရမည်ဟု ပြောထားခဲ့သည် ။

မမနှင်းနှင့် မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းတွေက လက်မခံကြပေ။

“မအေးတင်၊ ငါ့ကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားပြီး သမီး မမနှင်း စိတ် ချမ်းသာအောင်ပဲ ညည်းကူညီပါ . . .”

ဒေါ်အေးတင် ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်၍ မရသော အကြောင်းအချက် တွေဖြစ်သည် ။

“ဒီဟာမလေးကို သေပြီလို့ ပြောလိုက်တာ ကိစ္စပြတ်တယ် ဒေါ်အေး တင်”

မမနှင်းဆန္ဒတွေကိုပဲ လိုက်လျောရန် ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်သည် ။

မတတ်နိုင်တော့။

မောင်ကျော်စံက ဖုန်းဖြင့် နိုင်ငံခြားမှ လှမ်းမေးခဲ့သည် ။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးသွားရတာလဲ ဒေါ်အေးတင်”

“အဖျားတွေအရမ်းကြီးပြီး ဦးနှောက်ထဲ ပိုးဝင်သွားတာ မောင်ကျော်
စံ . . .”

“ဆေးမကုကြဘူးလားဗျာ”

“ဆေးကုတာပဲကွယ် . . . ကံအကြောင်းတရားကြောင့်ပဲလေ၊ မတတ်
နိုင်ဘူး”

မောင်ကျော်စံ စိတ်နာပြီး ဇနီးထံသို့ လုံးဝပြန်မလာတော့ပေ။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူက ကျွန်တော့်ကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ပြီးသေရ
တယ်၊ အခု သမီးလဲ ဆုံးရပြီ . . . ကျွန်တော့်ဘဝ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ မရှိ
တော့ဘူးဗျာ”

မောင်ကျော်စံကို အမှန်တရားတွေ ပြောပြခွင့်မရှိခဲ့။

ကျေးဇူးတွေ ထောက်ထားရမည် ဖြစ်သည် ။

မောင်စစ်မှူးပိုင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရတာလည်း အိပ်မက်ပမာပင် ဖြစ်ရ၏

။

ကံကြမ္မာပဲပေါ့။

မြေး မိုးစက်ပွင့်ကိုတော့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် လက်ခံစေခဲ့ရ
တော့သည် ။